



Når *virksomheter*—både i offentlig og privat sektor—blir *markedsplasser* for faste/periodiske konsulentjenester, basert på en *offentlighet* med sterke *teknokulturelle* føringer, er vi tett opp til den kritikken som ble skissert i #01. Nemlig *forhold* der verktøyene/den digitale plattformen *unndrar* seg kritikk.

Altså forhold der det kreves en uforholdsmessig stor innsats for å samle et materiale som er tilstrekkelig godt til å underbygge en substansiell kritikk. Og at enhver slik kritikk som *tross alt* når gjennom, svikter på noen underliggende premisser som er tekniske og presise. Man fremstår som amatør.

Ikke så langt som Charter-Svein og Lothepus da de diskuterte korona-tiltakene på NRK, men heller ikke så langt unna. Til og med i en organisasjon er antallet ansatte PhD'r er økende. Det vil opplagt oppstå en situasjon der man spør—som respondent og målgruppe—om hva det *reelle* bidraget er.



Vi må skille mellom målinger med høy/lav bruks-faktor. Om vi ikke i noen særlig grad diskuterer *målinger*—og *bruk* av mål—i resultatenden av det vi gjør og lærer ved KHIO, kan målinger (altså *tallmål*) spille en kritisk viktig rolle *underveis*: f.eks. når det lages klær, møbler, layout. Verd å merke seg.

Metriske mål kan spille en stor rolle frem til arbeidet *krysser* en magisk terskel der det blir *sin egen målestokk*: altså, den anvendte metrikken er *underliggende*—i mange tilfeller underforstått—i alt vi ser. Kanskje det er riktig å si at tallmål er noe som er *forankret* i de praktiske studiene.

Men den teoretiske forståelsen av *metrikk/måling* (i forhold til f.eks. verdi og mening) er *svakt* utviklet. Heri ligger det en mulighet for å utvikle *teori* som—dersom den er forankret i de *praktiske studiene* ved denne skolen—kan bli et originalt bidrag til STS (eng.): *science technology studies*. *Eksempler!*

To arbeider med koding—begge på grafisk design og illustrasjon: Elise Jakobsen (MA), som har vært tilbake og holdt kurs i koding flere ganger, og Julius Langhoff (MA) som utviklet tegning i dataprogrammet Processing. Han har siden fått jobb ved OBS (Oslo By Steinerskole) som tegnelærer.

All *numerisk* teknologi som vi bruker ved skolen—fra metermål til data-koding—har dette til felles at de, på *ett eller annet* tidspunkt, kommer i *bakgrunnen* for presentasjon der arbeidet er *blitt modent* for en *kunstfaglig* diskusjon: dvs. når arbeidet er kommet dit at det er blitt *sin egen målestokk*.

*Dette prinsippet burde kunne anvendes også på organisasjonelle prosesser*. Men når det er snakk om et *prinsipp*, *hvilket* prinsipp er da det snakk om? Her må det være plass for litt teori: det er nærliggende å tenke at et arbeid er blitt sin egen målestokk når det oppstår en [egenlikhet](#) mellom del/helhet.

Altså at arbeidet med måling og utførelse i *delene*, gjenspeiles på en *drøftbar* måte i *helheten*. Vi krever ikke at arbeidene studentene leverer skal være som geometriske fraktaler (jf, *egenlikhet*), men at arbeidet har *noen slike kvaliteter* når utøveren—den som har gjort arbeidet—er *en del av* likningen.

Dette kommer man gjerne *frem til* gjennom *presentasjon* og *diskusjon*, og utgjør et kriterium for *kvalitet* i arbeid. Hva om vi la det til grunn for *kvalitet i utdanning, kurs og arbeidsmiljø*? Nemlig at *målinger er verktøy* frem til *resultater som fungerer i egen målestokk*. Hvordan evaluerer man dette?

Vel, her kan man tenke seg KHIOs arbeidskultur har ytret seg på en annen måte når vi får en godt besøkt kafé som er åpen for hele strøket, enn dersom utvekslingen ved skolen er et tema for et utvalgsarbeid, der man på mer abstrakt vis diskuterer en kommunikasjonsplattform, for eksempel.

Dermed er intet vondt ord sagt om råd og utvalg ved skolen. Men dersom man ble enige om at *kvaliteten* på undersøkelser vi etterspør og iverksetter *skal måles v/resultater i egen målestokk*, og ikke i målestokken til verktøyene som brukes, slik at verktøyene *ikke* danner/inngår i et lukket kretsløp.